

Hvem ringer klokkerne for?

Kirkeklokkerne har ringet mange, mange gange fra tårnet i Præstevang kirke hen over sensommeren. Kirkens naboer har tit kigget op og tænkt: Nu igen.

Morgen og aften. Hverdage og søndage. De har ringet for mennesker ved vugge og ved grav.

Klokkerne har ringet til barnedåb for de mange efterhånden ret store småbørn og deres forældre. De har ringet for konfirmander, der blev døbt forud for deres konfirmation og for brudepar, som langt om længe kunne sige ja og bytte ringe. Klokkerne har de sidste par weekender ringet hele otte gange til konfirmation for en stor og dejlig flok konfirmander, som endelig kunne tage konfirmationstøjet på. Noget måtte byttes og andet udskiftes. Man vokser i den alder.

Hvem ringer klokkerne for? Mange kender udtrykket, som stammer fra præst og digter John Donne:

Intet menneske er en ø, en verden for sig; ethvert menneske er et stykke af fastlandet, en del af det hele; om en lerklump skylles bort fra havet, eller et forbjerg, eller din vens hus, eller dit eget, Europa bliver mindre derved; ethvert menneskes død river noget fra mig, thi jeg er ét med den ganske menneskehed, så derfor skal du ikke spørge: Hvem ringer klokkerne for? De ringer for dig.

Kirkeklokkerne kræver, at man løfter blikket. Kigger op og derved flytter fokus, både i sind og tanke?

Der er behov for at holde fast i, at intet menneske er en ø. Isolation, ensomhed og mental økuller har kronede dage i en coronatid.

Måske endda frygt.

I præcis et halvt år har vi levet en anderledes hverdag med nye omgangsformer og frygt for at blive smittet. Frygt æder mennesker. I frygten frygter vi, at vi ingen fremtid har. **Frygt lukker sig om mennesker.** Tager friheden og frimodigheden ud at livet.

Melder der sig derfor – og naturligt? – en eksistentiel træthed? En slags etisk udmattelse over alle de valg, man hele tiden skal træffe, fordi de sociale rammer og måden at færdes på, hjemme og ude, er så flydende?

Trænger vi til en pause fra ansvaret for, hvordan vi hele tiden skal begå os? Med eller uden håndsprit og handsker?

Er resultatet: Der melder sig en slags **eksistentiel melankoli**? Tungsindhed griber os.

Kirkeklokkerne ringer for at holde os fast på det fællesmenneskelige: At vi på en og samme tid er både udsatte og sårbare, og stærke og livsduelige.

Kirkeklokkerne ringer for at holde os fast på, at der altid er en fremtid. At der altid er en retning i menneskers liv. Vertikalt og horisontalt. Udad i mødet med det andet menneske. Opad i mødet med Gud.

Kirkeklokkerne ringer, fordi håbet er større end frygten. Det er kirkens og troens urokkelige fundament.

Kun i håbet findes fremtiden.

I troens perspektiv er fremtiden forbundet med håb. Ikke optimisme, men netop håb. Troen på, at verden ikke går under, men at at tilværelsen hele tiden forandrer sig. Med glæder og sorger.

Vi håber, fordi verden ikke er færdig. Skriver den tyske filosof Theodor W. Adorno. Vi håber, fordi fremtiden ikke er tom, men fyldt. Meningsfyldt.

Fyldt med hvad?

Fremtid hedder på tysk: Zukunft. Det, der kommer til os.

Hvad er det, der kommer til os? Mødet med andre mennesker, glæder og sorger. Sjældent i ren form, men blandet. Grunden til at det kan fylde os med håb, er troen på, at det alt sammen er i Guds hånd.

Ja, at i troen er alle tider i Guds hånd. Lyset skinner i mørket. Og mørket greb det ikke.

Ethvert menneske har altid en fremtid. En fremtid, der rækker ud over coronatiden og alle tider.

Derfor ringer klokkerne. De ringer for mig – og dig.

/ Annemarie Lund

Velkommen indenfor i Præstevang kirke, både med og uden klokkeringning.

Efterårsprogrammet ligger klar med foredrag om Tintin, støttekoncert til julehjælp, jazzgudstjeneste, filmaftener og meget andet. Følg med www.praestevang.dk og på FB.